

Bölüm 1

KAR FIRTINASI

Fırtına tepelere çekiç gibi indi. Hiçbir gökyüzü bu kadar kar taşımamalıydı ve hiçbir gökyüzü bu kadarını taşıyamayacağından, kar yere yağdı: beyaz bir duvar halinde...

Kadim bir höyüğün üzerinde, birkaç saat önce dikenli ağaç kümesi olan yerde, şimdi küçük bir kar tepesi yükseliyordu. Geçen sene bu günlerde burada birkaç çuha çiçeği görülebiliyordu; şimdi ise yalnızca kar vardı.

Kar tabakasının bir noktası kıpırdandı, elma büyüklüğündeki bir parçası kalktı ve çevresinden duman fışkırdı. Tavşan pençesinden büyük olmayan bir el sallanarak dumanı dağıttı.

Kafasında bir parça kar dengelemiş, çok küçük, ama çok öfkeli mavi bir yüz, aniden çöken beyaz ıssızlığa baktı.

“Agh! Amanın!” diye homurdandı. “Şuna baksan ya! Kış Ustası'nın işi bu! 'Hayır'dan anlamayan bi herif varsa, odur!”

Başka kar parçaları yükseldi. Başka kafalar uzanıp dışarı baktı.

“Ah eyvah eyvah eyvah!” dedi içlerinden biri. “Koca mini kocakarıyı yine bulmuş!”

İlk kafa, bu kafaya döndü:

“Kaçık Wullie!..”

“Evet Rob?”

“Sana şu eyvah meselesine bi son vermeni söylemedim miydi?”

“He ye Rob, söylediydin,” dedi, Kaçık Wullie olarak hitap edilen kafa.

“O zaman neden eyvah dedin?”

“Afidersin Rob. Aazımdan kaçtı.”

“Çok can sıkıcı.”

“Afidersin Rob.”

Herhangibir Rob içini çekti:

“Ama korkarım haklısın Wullie. Koca mini kocakarı için gelmiş, orası kesin. Çiftlikte kim göz kulak oluyo ona?”

“Mini Tehlikeli Spike, Rob.”

Rob bulutlara baktı. Bulutlar, öyle kar doluydu ki ortaları yere doğru sarkmıştı.

“Tamam,” dedi ve yine içini çekti. “Kahraman’ın zamanı geldi.”

Rob geldiği deliğe döndüğü zaman, başındaki kar parçası, eski yerine tıkaç gibi oturdu. Rob Feegle höyüğün merkezine doğru kaydı.

İçerisi oldukça genişti. Bir insan, ortasında, güçlkle de olsa ayağa kalkabilirdi, ama sonra iki büklüm olup öksürmeye başladı. Çünkü höyüğün ortası, duman deliğinin bulunduğu yerdı.

İç duvarlar, kat kat balkonlarla kaplıydı ve her biri Feegle adamcıklarıyla tıka basa doluydu. Normalde höyüğün içi gürültülü olurdu, ama şu anda korkutucu bir sessizlikle dolmuştu.

Herhangibir Rob ateşe, karısı Jeannie'nin beklediği yere yürüdü. Jeannie, bir keldanın olması gerektiği gibi, dimdik ve gururluydu, ama Rob yakından baktığında, onun ağlamış gibi görüldüğünü düşündü. Kolunu onun omzuna attı.

“Tamam, muhtemelen neler olduunu biliyonuz,” dedi, balkonlardan onu izleyen mavi kırmızı kalabalığa. “Bu sıradan bi fırtına diil. Kış Ustası, koca mini kocakarıyı bulmuş. Şimdi sakın olun!”

Bağırışlar ve kılıç şakırdatmalar dinene kadar bekledi, sonra sözlerine devam etti:

“Kocakarı adına Kış Ustası'ylan savaşamayız! Bu ona düşer! Ona düşeni biz yapamayız! Ama kocakarıların kocakarısı, bize başka bi yol gösterdi! Karanlık bi yol, tehlikeli bi yol!”

Bir tezahürat yükseldi. Bu fikir Feegle'ların hoşuna gitmişti.

“Tamam!” dedi Rob, aldığı tepkiden memnun olarak. “Ben Kahraman'ı getirmeye gidiyom!”

Bunun üzerine kahkahalar yükseldi ve Feegle halkının en uzun boylusu olan Koca Yan bağırdı:

“Daha çok erken. Ona en fazla bikaç kahramanlık dersi verebildik! Bizim kahraman henüz koca bi hiç!”

“Koca mini kocakarı için kahraman olacak, o kadar!” dedi Rob, sertçe. “Şimdi, hepiniz birden yaylanın gidin. Tebeşir çukuruna! Benim için Yeraltı’na bi yol kazan!”

***

Kış Ustası olmalı, dedi Tiffany Sızı kendi kendine, buz gibi çiftlik evinde babasının önünde dururken. Onu her yerde hissedebiliyordu. Bu, kış ortası için bile normal bir hava değildi ve şu an mevsim ilkbahardı. Bu bir meydan okumaydı. Ya da belki yalnızca bir oyun. Kış Ustası söz konusu olunca, hangisi olduğunu anlamak zordu.

Ancak, oyun olamazdı, çünkü kuzular ölüyordu. Ben daha on üç yaşındayım, ama babam ve benden yaşlı bir sürü insan benim bir şeyler yapmamı istiyor. Ve ben yapamıyorum. Kış Ustası beni yine buldu. O şimdi burada ve ben çok zayıfım.

Beni zorlasalar daha kolay olurdu, ama hayır, yalvarıyorlar. Babamın yüzü endişeden solmuş ve yalvarıyor. *Kendi babam bana yalvarıyor.*

Ah olamaz, şapkasını çıkarıyor. Benimle konuşmak için *şapkasını çıkarıyor!*

Parmaklarımı şıklattığımda, büyüünün öylesine, bedava-ya geldiğini sanıyorlar. Ama şu anda, onlar için bunu bile

yapamıyorsam, ne işe yararım ki? Korktuğumu anlamalarına izin veremem. Cadıların korkmasına izin yoktur.

Ve bu benim hatam. Benim... Bütün bunları ben başlattım, ben bitirmeliyim.

Bay Sızı boğazını temizledi:

“... Ve, şey, eğer sen... şey, büyüyle kovabilirsen onu, ah, ya da öyle bir şey? Bizim için...”

Odadaki her şey griydi, çünkü penceredeki ışık kar tabakasından süzülüp geliyordu. Kimse o korkunç maddeyi evlerinin çevresinden temizlemek için çaba sarf etmemişti. Kürek tutabilen herkesin başka yerde işi vardı ve yine de yetersiz kalıyorlardı. Bu haliyle bile, çoğu kişi gece uyumamış, bir yaşındaki koyunları yürütmüş, yeni doğmuş kuzuları kurtarmaya çalışmıştı. Hem de karanlıkta, hem de bu karın içinde...

Onun karı. Bu Tiffany'ye bir mesajdı. Bir meydan okuma. Bir çağrı...

“Tamam,” dedi Tiffany. “Ne yapabileceğime bakarım.”

“Aferin kızıma,” dedi içi rahatlayan babası, sırtarak.

Hayır, aferin demek doğru değil, diye düşündü Tiffany. Bu işi başımıza açan benim.

“Barakaların orada büyük bir ateş yakmanız gerek,” dedi sesli olarak. “Gerçekten büyük bir ateş demek istiyorum, anlıyor musun? Yanabilecek her şeyi yakın ve söndürmeye bakın. Sönmeye çalışacak, ama siz yanmaya devam etmesini sağlamalısınız. Ne olursa olsun, yakacak yığmaya devam edin. Ateş sönmemeli!”

'Sönmemeli' sözcüğünün yüksek ve korkutucu çıkması-
nı sağladı. İnsanların akıllarının başka yere gitmesini iste-
miyordu. Bayan İhanet'in onun için yaptığı kahverengi ka-
lın yün pelerini giydi ve çiftlik evinin kapısının arkasında
asılı duran sivri tepeli siyah şapkayı kapı. Mutfağa toplan-
mış insanlar bir ağızdan homurdandı ve bazıları geriledi.
Şu anda bir cadı istiyoruz, şu anda bir cadıya ihtiyacımız
var, ama... biz yine de gerileyeceğiz.

Sivri tepeli şapkanın büyüğü buydu. Bu, Bayan İhanet'in
'boffo' dediği şeydi.

Tiffany Sızı, iki insan boyunda karla kaplı avluda açıl-
mış dar geçide çıktı. En azından, derin kar, bıçak kadar
keskin rüzgârı engelliyordu.

Otlağa kadar yol açılmıştı, ama zor iş olmuştu. Her yer
dört buçuk metre kalınlığında karla kaplıyken, onu nasıl
temizleyebilirdiniz ki? Temizleyip nereye atabilirdiniz?

Adamlar kar yığınlarını kazıp, kürekerken Tiffany araba
barakalarının yanında bekledi. Kemiklerine dek yorulmuş-
lardı artık; saatlerdir kazıyorlardı.

Önemli olan şeydi ki...

Ama bir sürü önemli şey vardı. Sakin ve özgüvenli gö-
rünmek önemliydi, berrak düşünebilmek önemliydi, do-
nunuza kaçırarak kadar korktuğunuzu belli etmemek
önemliydi...

Elini uzattı, bir kar tanesi yakaladı ve iyice inceledi.
Normal bir kar tanesi değildi, ah hayır. Onun özel kar ta-
nelerinden biriydi. Edepsizlikti bu. Tiffany'ye sataşlıyordu.

Artık Tiffany ondan nefret edebilirdi. Daha önce ondan hiç nefret etmemiști. Ama o kuzuları öldürüyordu.

Tiffany ürperdi ve pelerinine sarındı.

“Bunu yapmayı ben seçiyorum,” diye haykırdı. Nefesi havaya küçük bulutlar saçıyordu. Boğazını temizledi ve yeniden başladı. “Bunu yapmayı ben seçiyorum. Eğer bir bedel varsa, onu ödemeyi seçiyorum. Eğer bedel benim ölümümse, o zaman ölmeyi seçiyorum. Bu beni her nereye götürürse, oraya gitmeyi seçiyorum. Ben seçiyorum. Bunu yapmayı ben seçiyorum.”

Bu, bir büyü değildi, yalnızca kafasının içindeki bir şeydi; ama büyülerin kafanızın içinde işe yaramasını sağlayamazsanız, işe yaramasını hiç sağlayamazdınız.

Tiffany, rüzgârın pençelerine karşı pelerinine sarındı ve donuk bakışlarla adamların saman ve odun getirmesini izledi. Ateş, hevesli görünmeye korkarmış gibi, ağır ağır yanmaya başladı.

Bunu daha önce de yapmıştı, değil mi? Düzinelerce kez. Bir kez nasıl bir his olduğunu öğrenince hiç de zor değildi, ama daha önce yaptığında aklını toplayacak zamanı vardı ve buz gibi olmuş ayaklarını ısıtmak için mutfak ateşiyle yapmıştı yalnızca. Teorik olarak, büyük bir ateş ve bir tarla dolusu karla yapmak da bu ölçüde kolay olmalıydı, değil mi?

Değil mi?..

Ateş kükremeye başladı. Babası elini Tiffany'nin omzuna koydu. Tiffany yerinde sıçradı. Onun ne kadar sessizce hareket edebildiğini unutmuştu.

“Seçmek hakkında söylediklerin neydi?” dedi babası. Tiffany onun kulaklarının ne kadar keskin olduğunu da unutmuştu.

“Bu bir... cadı yöntemi,” diye yanıt verdi Tiffany, babasının yüzüne bakmamaya çalışarak. “Böylece, bu... işe yaramazsa, yalnızca benim hatam olacak.” Zaten benim hatam, diye ekledi kendi kendine. Adil değil, ama kimse öyle olacağını söylemedi.

Babasının eli Tiffany'nin çenesini tuttu ve nazıkçe başını çevirdi. Elleri ne kadar yumuşak, diye düşündü Tiffany. Büyük adam elleri, ama koyun yünündeki yağ yüzünden bebek elleri kadar yumuşak.

“Senden istemememiz gerekiyordu, değil mi...” dedi babası.

Hayır aksine, benden istemeniz gerekiyordu, diye düşündü Tiffany. Bu korkunç karın altında kuzular ölüyor. Ve benim hayır demem gerekirdi, henüz o kadar iyi olmadığımı söylemem gerekirdi. Ama bu korkunç karın altında kuzular ölüyor!

Başka kuzular doğacak, dedi İkinci Şüphesi.

Ama bu kuzular o kuzular değil, değil mi? Bunlar burada ve şu anda ölmekte olan kuzular. Ve onlar, ben ayaklarımı dinlediğim ve Kış Ustası'yla dans ettiğim için ölüyorlar.

“Yapabilirim,” dedi.

Babası çenesini tuttu ve Tiffany'nin gözlerinin içine baktı.